

[A. Svensson.]

Jeg ser, at en Medarbejder ved den højtærede Statsministers særlige Organ, „Social-Demokraten“, har haft et Interview med Direktøren for Sønderjyllands Kreditforening, Hr. Callø — det staaar at læse i Bladet for 17. November —, og selv om der ikke er meget deri, som ikke var kendt i Forvejen, kunde jeg dog have Lyst til at nævne en enkelt Ting. Det drejer sig om de uforholdsmæssigt mange Tvangsauktioner i de sønderjyske Landsdele. Statsministeren havde ogsaa nogle Tal fremme i denne Forbindelse, men de forekommer mig ikke at give et tilstrækkeligt klart Billede af Forholdene dernede.

Direktør Callø har foretaget nogle ret interessante Sammenstillinger, der grelt viser den Forskel, der er til Stede med Hensyn til den økonomiske Modstandskraft, naar man sammenligner Nordslesvig med det øvrige Land. Tager man, siger Direktør Callø, de Landbrugsejendomme i Nordslesvig, som er stillet til Tvangsauktion, i Promille af samtlige Landbrugsejendomme, faar man for hele Aaret 1931 21,75 i de sønderjyske Landsdele mod 4,93 i det øvrige Land. Tvangsauktionerne var altsaa i 1931 mere end 4 Gange saa hyppige i Nordslesvig som i det gamle Land. I 1932 var Tvangsauktionernes Antal, udregnet paa samme Maade, i Nordslesvig 36,91 mod 8,19 i det øvrige Danmark. Men ser vi paa første Halvaar af 1933, forskydes Forholdet yderligere til Ugunst for Nordslesvig, idet Tallene da er henholdsvis 17,17 i Nordslesvig og 2,69 i den øvrige Del af Landet.

Disse Tal taler deres eget stærke Sprog, som ikke kan bortfortolkes. Men nu er der tilmed det at lægge Mærke til, at den sønderjyske Jord gennem lange Tider har spillet en ganske særlig Rolle for den i Landsdelen hjemmehørende Befolkning. Den kendte og meget ansete Biskop Jørgen Hansen, der var født i Tandslet paa Als og beklædte Bispestolen for Als og Ærø 1848—64, siger herom i sine Optegnelser — jeg udbeder mig den højtærede Formands Tilladelse til et Citat:

„Princippet for alle Landboforholdene vedkommende Love har været at bevare Gaardene i Familierne og derved sikre sig en velstaaende Bondestand. Paa Undtagelser nær lader det sig næsten overalt efterwise, at Bøndergaardene i Aarhundreder er bevarede i de samme Familier, hvad der har givet den hele Bondestand en stor Kærlighed til Ejendommene og Forholdene.“

Den Vedhængen ved de gamle Slægts-

gaarde, som Biskop Hansen her taler om, er blevet yderligere udviklet efter 1864, og ikke mindst da Kampen om Jorden brød løs med tyske Domænekøb, tysk Kolonisation o. s. v. som et Led i Arbejdet for at gøre Nordslesvig tyskpræget, var vi anvist paa at udnytte denne dybt konservative Tankegang i den nationale Sags Tjeneste; hver Gaard, der var paa danske Hænder, hvert Hjem, hvor dansk Aand og dansk Sind havde til Huse, var faste Borge i vort nationale Forsvar.

Saa kom Verdenskrigen, og nu fik Hjemmene — det gjaldt naturligvis ikke Hjemmene paa Landet alene, men lige saa fuldt Hjemmene i vore Byer — en helt ny Betydning. Gennem 4 Aar var praktisk talt hele den mandlige Befolkning fra omkring 20 Aars Alderen til op omkring 50 Aars Alderen indkaldt. Mange var ved Fronten, og mange fandt deres Grav derude, men midt i det alt sammen, midt i det store Ragnarok, var der dog stadig eet fast Punkt i Tilværelsen. Det var vore Hjem, de sønderjyske Hjem. Til dem gik vore bedste Tanker, hvad enten vi havde det Held forbigaaende at opholde os i de tyske Garnisoner eller vi tumlede rundt paa de franske og russiske Slagmarker. Til dem længtes vi altid tilbage, og det var vel menneskeligt set noget af det mærkeligste, da vi en Dag stod der paa ny som frie Mænd, kejtede og ubehjælpssomme og knap forstod, at nu var Krigen forbi og vi var helt og fuldt hjemme igen.

Det er denne Befolkning, det er disse Hjem, som det er gaaet saa ilde i de senere Aar. Jeg har sagt det andetsteds og vil gentage det her, at den nordslesvigske Befolkning har levet som paa gængs Grund fra hin skæbnesvangre Augustdag i 1914, da Krigen tog sin Begyndelse, til nu snart 20 Aar efter, da Akkorder og Tvangsauktioner hænger truende over Hovedet paa Tusinder og atter Tusinder af Mennesker i de sønderjyske Landsdele. Der har været enkelte lysere Aar ind imellem, men i det store og hele har det været Krig og Omvæltning og Krise i eet væk. Danmark kan ikke hindre Krisen! Nej, det ved vi fuldt vel. Derimod kan den danske Regering og Rigsdag træffe gennemgribende Foranstaltninger, der væsentlig kan afbøde Krisens Virkninger, og hvis det ikke sker, og hvis det ikke sker nu, vil det Slægtled, der førte Nordslesvig hjem til Danmark, blive ramt saa haardt, at det af mange vil føles som en indre Sammenstyrtning.

Jeg vil dog stærkt fremhæve, at man ikke skal gøre noget saadant alene for den